

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania J. B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 października 2016 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 28 maja 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje adwokat A. M., Ł., ul. W., od Skarbu Państwa -
Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 120 zł (sto dwadzieścia)
powiększoną o kwotę podatku od towarów, usług w
obowiązującej stawce, tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej
udzielonej w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 maja 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...), III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację J. B. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 5 maja 2014 r. oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w przedmiocie odmowy ustalenia prawa do emerytury na podstawie art. 27 i art. 28 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r.,

poz. 887) ze względu na wykazanie zamiast 20, tylko 17 lat 4 miesięcy i 27 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 28 w związku z art. 27 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez błędną wykładnię skutkującą nieusprawiedliwionym nieuwzględnieniem okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie [x] w K. w latach 1969-1972, poświadczonego jednym wpisem w legitymacji ubezpieczeniowej oraz przepisów postępowania, tj. art. 227, art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. przez lakoniczne uzasadnienie wyroku w części wskazującej na podstawy faktyczne rozstrzygnięcia i niesprecyzowanie, z jakich względów Sąd II instancji uznał dowody z zeznań świadków, przesłuchania wnioskodawcy i przez niego przedstawione za niewystarczające, oraz art. 473 k.p.c. przez ogólnikowe zdeprecjonowanie zeznań świadków, którzy potwierdzali fakt zatrudnienia wnioskodawcy.

Skarżący wniósł przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania „z uwagi na jej oczywistą zasadność. Skarga dotyczy bowiem sprawy o życiowym znaczeniu dla ubezpieczonego. Brak wpisu w legitymacji ubezpieczeniowej wnioskodawcy o ustaniu jego zatrudnienia nie może przesądzać o uznaniu, że nie był on w spornym okresie zatrudniony - zwłaszcza w sytuacji, gdy okoliczność i czas zatrudnienia potwierdzają świadkowie i sam ubezpieczony”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Co do zasady nie odpowiada temu odwoływanie się w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentów sprowadzających się do zarzutów ujętych w podstawach skargi. Nie są one badane w ramach przedsądu,

w którym Sąd Najwyższy ocenia tylko przyczyny kasacyjne przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi, czyli na naruszenie prawa o charakterze kwalifikowanym, wymaga wykazania, że wadliwe zastosowanie przepisu doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.), a tego skarżący nie wypełnił przez przedstawienie własnych ocen co do dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 *in fine* oraz art. 398³ § 3 k.p.c.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).